

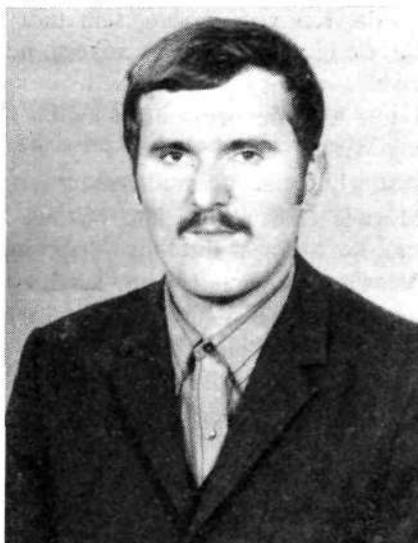
— se moram poprej čisto preprosto — malo odpočiti. S tem svojim živčnim pripovedovanjem sem utrudil sebe in verjetno tudi vas . . .

Odhaja z odra skozi dvorano.

V gledališkem bifeju se bomo ob črni kavi ali ob čaši pijače vsi skupaj osvežili . . .

ODMOR

(Konec prihodnjic)

Janez Strehovec

Pesmi za na loterijo

ČRNA REKA Bilo je med jetri in tetivo možgan.
 Utrip podzavesti je kriknil v krošnjo zavesti sveta.
 Polulan otrok se je zvrnil, kri, gnoj in dopoldanski vlak.
 Bilo je med tiri in mislijo barv in sanj . . .
 Takrat sem jo slišal.
 Takrat sem jo brodil:
 Črna reka je tisto, kar riše uboje in boje.
 Črna reka je tisto, kar nosi močvirja in hribe.
 Črna reka je tisto, kar bruha verige k človeku.
 Črna reka je tisto, kar umehurja falične pesmi.
 Črna reka je tisto, kar tiska besede odstopov.
 Črna reka je tisto, kar jaha zavest in oblake.
 Bilo je za majem in za narciso vseh knjig.
 Dotik in nasmeh je ugasnil v kočijo čeri:

Odšla je deklica, rosilo je, ko je odšla.
 Takrat sem jo slišal.
 Takrat sem jo brodil:
 Črna reka je ono, kar kliče zorenje in žile.
 Črna reka je ono, kar zida kvadre med rombi.
 Črna reka je ono, kar prinaša storže veselja.
 Črna reka je ono, kar odklepa splave brezupa.
 Črna reka je ono, kar gnete črevesja zamisli.
 Črna reka je ono, kar seje daljice in kostanj.
 Bilo je v novembru in v hiši pred risom in preko.
 Gejzir ostrih robov je zamenjal roke, sled in stopala.
 Umrla je mati, dež, sonce med dežjem.
 Takrat sem jo slišal.
 Takrat sem jo brodil:
 Črna reka je to, kar sije zavistne poglede.
 Črna reka je to, kar odstira šahovnice sreče.
 Črna reka je to, kar šiva kri med predmete.
 Črna reka je to, kar tovari plavže vsebarja.
 Črna reka je to, kar valovi ogrlice ognjev.
 Črna reka je to, kar teče iz brezna v besedo.

VULGARNO
EGOISTIČNA POEMA

Čezse sebe sebi prodajam,
 nadse sebe vračam skozi sebe,
 podse tonem med padanjem razse,
 v sebe vsajam sebe iz maja.

Strmim skozi sebe, vidim potres v Lisboni.
 S škripcem se spuščam v vodnjak sebe od danes:
 Sebe sovražim v sebi,
 sebe koljem v sebi,
 — vile zavesti gorijo v jelšo na barju.

Sebe žagam nad sabo,
 sebe stavljam pod sebe,
 kar je premalo, v sebe dolivam skozi lij,
 kar je preveč, zažigam z ognjem iz sanj.
 Sebi pravim: nižje vse postaja.
 Sebi pišem: manj mi zdaj ostaja.
 Sebe ubijam: vse me naj ubije!

Ne. Jaz ne morem biti bog.
 Jaz ne morem risati v neskončnost risbe zdajev.
 Jaz ne morem potegniti ris med mano in krajino.
 Jaz ne morem biti niti to, kar zdi se, da postajam končno jaz.

NIKJERNIKOLI Še tja bom odšel.
 Še tam ne bom, ko bom vdihnil v novo željo.
 Še tja bom tokrat prišel.
 Še tam ne bom, ko bom hotel naprej in drugam.

In spet bom nekje.
 Speče ožine mi bojo zlezle v oči.
 Ozvezdje spominov bo v galejo vkovalo zamisel.
 Ozvezdje hotenja bo zraslo, vzkipelo kot kvas.
 In bom šel.
 In bom stekel.
 Vrata bom vrgel s tečajev.
 Okna bom pustil odprta.
 In spet bo tu gora,
 tu morje,
 tam najbolj,
 tu najmanj željeni človek.

In komaj bom tam, bom hotel še više in dalj.
 In komaj bom izdihnil, bom že zaklical v dalj
 in odšel
 in stekel
 mrzlo ogaben,
 upehano zatohel,
 brez besed,
 brez molitve:
 Ni cilja, ne bo ga, ni meje za najbolj hoteno.
 Nikjer.
 Nikoli.

VPRAŠANJA Kdo sem, se vprašam, zjutraj, pijem kavo?
 Kaj bom, zakličem, stisnem pest in udarim?
 Kje sem, ozrem se, nič ni, pijem dalje?
 Kam grem, si rečem, pograbim dežnik in izginem?

Jutra so mrzla, megla je v nosu in v srcu.

Osem je ura. Bom zamudil, uspel, ali vse pustil?
 Gledam oglas, morda se oglasim, pomislim?
 Naj v križanki zgoraj sedem navpično zapišem Z ali Ž?
 Naj vstopim na enko ali naj počakam zeleno šestico?

Včasih se ustavljam in gledam, molčim pred izložbo in sabo.

Ne vem, če naj pišem, ali naj vse pozabim?
 Ne vem, če naj si kupim žensko ali vzamem prašek za spanje?
 Vedno se vprašam: zakaj še toliko hočem?
 Vedno se vprašam: zakaj hočem še dalje živeti vse to?

Trenutki se sankajo s soncem, mnogi so beli in sivi.

Naj se obesim, naj na robu vztrajam?
 Naj molim k Bogu, naj se v stvar zakopljem?
 Naj spišem pesem, naj si kupim krsto?
 Naj grem na goro, naj ubijem žensko?

Večeri so gorki, nič ni oblakov, le jadralna letala.

MOJ PEYTON V strme krtine se mrgolijo prašni oblaki,
 v drsne strmine se pneta krvavi stopali,
 v strmih stiskih se kri usipa iz ustnic,
 v drsnih očeh so potni madeži solze.

Trni cvetijo, solata berivka v Trnovem.
 Trni me dramijo, gledam, spregledam, smejim se.
 S stvarmi in s sabo si razpiram trde veke.
 S klicaji klicev bičam vso zavest, obraz, ušesa, sobni asparagus.

Doma sem.
 Vse je ob meni, sam sem za vse, vse je zame.
 Počivam.
 Pokažem bele zobe, pokimavam sebi in drugim in PIKA.

V gobah močvirja jelše razbijajo sonce.
 Za kupom gnoja kaže joške mesnata deklina.
 V nagi puščavi pušča sonce živoudne mrličice.
 Za Litijo je Čatež, za Čatežem Carigrad: morje.

Tišina poje.
 Tišina grgrajoče riga tople sence dnevov.
 Domačija kliče.
 Oglasim se v tišini. Pridem. Vrnem se. Uidem. Preko praga padem.
 Prekleti peyton.
 Večno stalni peyton.